

JEMNĚ FIALOVÁ REVOLUCE V OBČANSKÉM SDRUŽENÍ RAMUS

11. 11. 2013

Po maturitě jsem měl rozhovor s panem ředitelem. Ptal se mě, co mám v plánu. Řekl jsem mu, že bych rád studoval a věnoval se sociální práci. Zachmuřil se a snažil se mi to rozmluvit. „Víte, jak se nejlépe pomáhá lidem?“ zeptal se. Zakroutil jsem hlavou. „Penězi,“ dodal významně. Pan ředitel kecal. Je to o dost složitější...

VOLBY V RAMUSU

Zatímco pražské ulice se ještě nedávno hemžily politickými sliby a obyvatelstvo České republiky se dosud vzpamatovává z volebních výsledků, občanské sdružení Ramus prožívá výsledky svých vlastních malých voleb.

Nejsou to možná výsledky nijak zásadní. Pro člověka, který sleduje Ramus jen občasně, budou mít pravděpodobně nulový význam přinášející sotva viditelnou změnu.

Pro nás, partu lidí, která stála u zrodu Ramusu a byla s ním v dobrém i ve zlém, jsou to však výsledky podstatné a cítíme naléhavou potřebu si je před Vámi, veleváženým publikem, obhájit a vysvětlit. Zároveň se moc rádi dozvíme, *co si o tom všem vůbec myslíte?*

JAK ŠEL ČAS

Jsou tomu přesně čtyři roky od chvíle, kdy jsme založili Ramus. Původně jsme jen chtěli zachovat tradici letních táborů pro mladé lidi s postižením, které organizovalo jihočeské sdružení Proutek. Jenže se nám to vymklo z rukou – kromě letního tábora jsme začali organizovat i víkendové výlety, setkávání v Praze, kroužek vaření, kroužek hudebně-dramatický...

A letos? Dvěma letním táborům předcházel dokonce dodávkový roadtrip po Evropě!

Za čtyři roky existence jsme uspořádali desítky rozličných akcí, na kterých se prostřídalo několik desítek mladých lidí s fyzickým, mentálním, kombinovaným či *žádným* postižením.

Ramus přirozeně rostl, reálných aktivit i teoretických nápadů na aktivity další začalo geometrickou řadou přibývat. Současně s tím také přibývaly otázky: jak celý tento rozrůstající se cirkus ukočírujeme?

NA ROZCESTÍ

Cirkus Ramus nám totiž začal přerůstat přes hlavu: ukázalo se, že rozvíjení nových aktivit má neblahý vliv na kvalitu aktivit stávajících. Přestali jsme prostě všechnu naši činnost reálně stíhat. Ocitli jsme se tak na rozcestí několika možností:

- 1) *snažit se zuby nehty fungovat stejně jako dosud, tedy na dobrovolné, nahodilé až náhodné bázi, svěží impulsy v podobě nových aktivit oželet a čekat, co se stane*
- 2) *pozastavit rozvíjející se činnost a předat Ramus další generaci, dalšímu rodícímu se jádru, rozhodnutí se tak vyhnout a dál se jím nezabývat*
- 3) *pozměnit dosavadní systém (ne)organizace a pokračovat dál, za cenu částečného pošlapání principu dobrovolnosti*

Pro ty z Vás, kteří mají o dosavadním fungování Ramusu jen mlhavé představy, by možná bylo záhodno odhalit, co byl a jak tento princip dobrovolnosti vlastně fungoval?

ZADARMO ANI KUŘE

Za činnost ve sdružení nepobíral nikdo žádnou mzdu, a vzhledem k tomu, že se finanční náklady na jednotlivé aktivity pokryly přímo z účastnických příspěvků, mohli jsme si dovolit pro neziskovou organizaci nebývalý luxus – otázku peněz jako takovou řešit pramálo, spíše vůbec. Nebyly výplaty, nekonaly se lovy dotací, sání z grantů ani projektové závazky a deadliny. Když jsme potřebovali dodávku, uspořádali jsme benefiční koncert a na dodávku si (s pomocí Nadace Divoké Husy) vydělali. A jelo se dál! S dodávkou!

Teoreticky existovalo několik pracovních pozic, měly však spíše prostupnou formu a jejich obsah se měnil dle aktuálních potřeb. Za tento princip a systém (ne)organizace jsme byli rádi a bavil nás, nicméně jsme postupným vývojem dospěli k omezením, která sebou nese. Zásadním limitem tohoto nesystému se pro nás ukázala být jeho dočasnost. Přestože přináší nečekaně zábavné a zdánlivě podnětné impulsy, je ve své samotné podstatě neměnný - až nudný.

A nuda nás nebaví. Pár měsíců jsme si vzájemně diagnostikovali syndrom vyhoření, přezkoumávali své motivace a dospěli k rozhodnutí – chceme-li dlouhodobě pokračovat v našich aktivitách a rozvíjet je, musí princip dobrovolnosti na úrovni samotného provozu sdružení z kola ven. A tak nastala jemně fialová revoluce!

VAŘÍME JEMNĚ FIALOVOU REVOLUCI

Jemně fialová revoluce je sousloví, které vzniklo jako jeden ze sloganů v rámci kampaně na benefiční koncert o. s. Ramus v březnu 2012. Kolektivním způsobem, psaním slovních druhů na přehnutý papírek, vznikla v plném znění věta: *Ramus vaří jemně fialové revoluce.*

Dlouho jsme nevěděli, co tento slogan přesně znamená. Nyní se zdá, že se jeho prococtví naplňuje.

Jemně fialová revoluce je soubor změn, které v současné době provádíme. Primárně se jedná o tyto změny:

- 1) základní provozní činnost o. s. Ramus je důsledně rozdělena mezi několik lidí (viz sekce kontakty na webu www.ramus-os.cz), kteří jsou za svoji činnost finančně ohodnoceni
- 2) vzniká pozice fundraisera a spolu s ní vůbec vůle věnovat se ve větší míře získávání finančních prostředků s cílem rozšiřovat dosavadní činnost
- 3) obě výše uvedené změny jsou provedené s ohledem na dlouhodobou udržitelnost Ramusu

Pro ty z Vás, kteří po přečtení výše uvedených změn uronily slzu a Ramusu dávají zklamané sbohem, nabízíme na uklidněnou triádu cílů, které se nadále nemění a pokračují naopak silnější a zocelenější, než kdy dříve! Ramus chce:

- 1) **souborem rozličných aktivit vytvářet platformu pro společné setkávání a aktivní využívání volného času mladých lidí s postižením i bez něj**
- 2) **být co nejméně závislý na grantových a nadačních systémech**
- 3) **svoji činností a svým způsobem fungování bořit zažitě předsudky a inspirovat ostatní organizace i jednotlivce**

Nadále samozřejmě také platí, že veškeré aktivity o. s. Ramus stojí na široké základně dobrovolnictva, mladých asistentek a asistentů, bez kterých by žádná z našich aktivit nemohla proběhnout.

PENÍZE SMRDÍ!

Citlivě vnímáme a jsme si vědomi toho, co Ramus současnou proměnou již ztrácí, či do budoucna ztratí. Upřímně: vlastně se toho dost bojíme a stále s tím nejsme úplně smíření.

(Například představa, že za sepsání tohoto textu, který právě čtete, dostal někdo zapláceno, je přinejmenším zvláštní.)

Dlouho jsme se báli toho, že nás kolující peníze mezi námi zničí. A možná, že ano. Ale možná taky ne. Pozitivní je, že naše případná destrukce proběhne plně v naší režii. Peníze určitě něco v nás zničí! Ale co přesně to bude? A kdy se tak stane? Pozorujeme sami sebe a je to celé dost vzrušující a napínavé...

Jsmo mladí. Asi tvrdohlaví a rozhodně dost naivní. Ale pořád dost nadšení na to, abychom pokračovali a rozvíjeli Ramus dál.

Že se nejlíp pomáhá penězi? Ani si nejsme jistí, jestli a jak pomáháme. Vytváříme platformu pro setkávání, nic víc, nic míň. To podstatné, co vytváříme, jde vlastně mimo naše struktury. Setkávání, rozhovory, otázky a odpovědi. Vnímání a respekt. Podněty a inspirace.

To je to, co děláme. To, čím možná pomáháme.

Hlavním palivem Ramusu tak bez ohledu na výše uvedené změny nadále nejsou peníze, ale nadšení. A TOHO MÁME POŘÁD DOST!

Tak co.... Zůstanete s námi?